

Loni v listopadu zabili teroristé v Paříži 130 osob a stovky, převážně mladých lidí zranili. Nejhorší to bylo v koncertním sále Le Bataclan, kde zemřelo 90 lidí. V dubnu přijel do Prahy na konferenci o lince 112 Francouz **Benjamin Cazenoves**, který útok přežil. Sešel se s ním pedagog ze SPŠ a VPŠ MV Praha Thomas Jouve a zaznamenal jeho zážitky.

Kdy jste se rozhodl, že půjdete na koncert do Bataclanu?

Žiji v Dánsku, přijel jsem do Francie na několik dní, mamka měla narozeniny. Na koncert měli jít kamarádi, ale jeden z nich nemohl, proto mi dal vstupenku. Přišli jsme o něco později a stáli jsme úplně vzadu, asi dva metry od vchodu, sál byl plný. Lidé se začali bavit, každý zpíval, tancoval, byla tam velmi dobrá atmosféra.

Útok začal patnáct minut před dvacátou hodinou. Jak jste zjistil, že se něco děje?

Asi po půl hodině jsem měl zvláštní pocit, nenapadlo mě ale, že by mohlo jít o něco extrémního. Podíval jsem se vpravo a zahlédl muže s kalašnikovem v ruce, začal hned střílet. Byl dva metry za mnou vpravo. Střílel před sebe na stánek s tričky i na stojící lidi, kde jsem byl i já. Lidé padali jako vlna, jako obří domino.

Vrhli se všichni na zem?

Ne, ne, v prvních okamžicích takový reflex nemá nikdo. Zasáhnu vás střely, padáte na zem a strháváte s sebou i stojící lidi. Spadl jsem taky a najednou jsem se ocitl přímo proti němu. Pamatuji si to dobře, byl to Mostefaï, jeden ze tří teroristů. Lidé se snažili utéct na druhou stranu, mířili k únikovým východům. Začali po sobě šlapat, bylo to opravdu hrozné. Nemohl jsem vstát a terorista se ke mně blížil a střílel lidi kolem mě. Uklouzl jsem po krvi, která byla už všude. Toto

PŘEŽIL teroristický útok

THOMAS JOUVE, překlad SYLVIE GARCIOVÁ, SPŠ a VPŠ MV

» Benjamin Cazenoves

vše trvalo jednu či dvě vteřiny. Když se mi konečně podařilo vstát, běžel jsem k únikovým východům. Sál znám velmi dobře, na koncertech jsem tam byl mnohokrát.

Ven chtěli asi všichni?

Ano, stejný nápad měli i ostatní, ale já si okamžitě uvědomil, že terorista je hned za mnou, a pokud poběžím přímo, střelí mě do zad. Snažil jsem se proto vyhnout úhlu střelby. Vybavilo se mi, že je tam okrouhlý bar, a řekl jsem si, že pokud poběžím těsně podél něj a dostanu se do prvních dveří, budu mít určitou šanci. Ocitl jsem se na schodišti, které vedlo na balkon, ale po několika schodech jsem si uvědomil, že se mnou není moje kamarádka, proto jsem se vrátil.

Nebál jste se vrátit?

Pootevřel jsem dveře a zahlédl u baru desítky zraněných i mrtvých. Kamarádku jsem mezi nimi neviděl, opět mě však upoutala hlaveň kalašnikova, terorista se zbraní mířil k baru. Pustil jsem tedy dveře a zamířil po schodech

nahoru. V mezipatře bylo rozcestí, běžel jsem první chodbou, ale ocitl jsem se ve slepé uličce, naštěstí tam byly troje dveře. Otevřel jsem hned první – byla to toaleta a uvnitř se tlačilo už pět lidí, kteří začali křičet, mysleli si, že jsem útočník. Zklidnili se až poté, co si uvědomili, že nemám zbraň. Toaleta byla velmi malá, čtyři metry čtvereční, a dveře jsem nemohl zamknout. Hned jsem si uvědomil, že jsme uvězněni a že to je jen otázka času, než nás střelci najdou.

Pomaloučku jsem otevřel dveře, a do úzké chodby, kde prošla jenom jedna osoba, mě následovala jedna dívka a kluk. Po několika schodech jsme se ocitli ve velké chodbě, ale najednou jsme stáli tváří v tvář dvěma teroristům, kteří vystoupili na balkon. Byli na schodišti nad námi. Mostefaï se na mě díval a velmi klidně říkal: „*Neutikej, nezabiju tě.*“ Trochu nervózně jsem se pousmál a pronesl: „*Ano super,*“ ale hned jsem se obrátil – viděl jsem totiž, že měl zbraň dole, a že mám aspoň jednu vteřinu na to, abych mohl utéct.

Museli jsme se rychle ztratit z úhlu střelby. Vhrnul jsem se do chodby a holku, která se chystala jít doprava, jsem strhnul za ruku. To už ale terorista vystřelil a zasáhl ji, oba jsme spadli ze schodů. Hned jsem se ale zvedl a zamířil k toaletě. Dívka za mnou nebyla, myslel jsem si, že je mrtvá. Vrátil jsem se do malého prostoru toalety i s klukem, který taky chtěl pryč. Zavřel jsem dveře a opřel se o ně.

Co následovalo?

Za několik vteřin jsem slyšel za dveřmi křik dívky, nevěděl jsem ale, zda je sama, nebo s teroristou, který na ni mířil zbraní. Říkal jsem si, že když vystřelí, kulky stejně projdou dveřmi, a jestli je sama a neotevřu dveře, odsoudím ji k smrti. Všechno se odehrálo velmi rychle a já dveře otevřel. Dívka byla naštěstí sama, ale kulka jí poranila ruku a prošla jí i poprsím. Byla v šoku,